

IZMEĐU DVA SNAŽNA DIMA

KREŠIMIR BAGIĆ

SADRŽAJ

patka	1
BETA JE PRIPREMILA KOLAČE I OTIŠLA	2
<i>tvoje ruke</i>	3
<i>puna mi je soba</i>	4
<i>beta je pripremila kolače i otišla</i>	5
<i>prozor, taj čarobni prizor</i>	6
<i>mač moj škrti je slika</i>	7
<i>brid. vrata. mrak.</i>	8
<i>u zrcalu ti. ispred ja.</i>	9
<i>lubenica je na stolu</i>	10
ABECEDA SNIJEGA	11
abeceda snijega	12
u mom snu	13
vjetar	14
odred ljubljenih mrava	15
pismo, kvadrati ćutnje	16
knjiga snijega	17

a šuma je bila rusija	18
ptt - 116	19
ukop je bio divan	20
IZMEĐU DVA SNAŽNA DIMA	21
čitanje	22
možda je samoća	23
kuća	25
mrtav	26
partija šaha	27
ljubav	28
umor	29
mrav	30
disanje	31
NEĆEŠ UĆI U KATEDRALU	32
ja sam zidar	33
nećeš ući u katedralu	34
goga kaže mahovina i plače	35
hazel nut apple shortcakes	36
franjo	37

golska 3	38
traktat o mraku	39
I PIJESAK JE REVOLUCIONARAN	40
laku noć	41
osjećam se odlično	42
vojnici	43
radio luxembourg	44
torcida	45
more	46
rat	47
zadihani jastozi	48
plivamo	49
ja sam kanta za smeće	50
O autoru	51
Impresum	52

PATKA

nočas ćemo,
pokraj brankove kuće,
podići spomenik od porculana,
šljunka i selotejpa.
patka će imati otvoren kljun
i neprirodno visoke noge.
perjem nećemo uspavljivati jastuke,
jer to neće biti hram.
to će biti slap,
to će biti vlak.
kupit ćemo kartu,
sjesti na kameno postolje
i čekati jutro.
s prvim pijetlima
i mi ćemo otići
- po salamu, žemlje i jogurt.

BETA JE PRIPREMILA KOLAČE I OTIŠLA

Tvoje ruke, neizgovorene riječi, šutnja,

svakog trenutka mogu postati oblik,
oglasiti se, mogu učiniti da počnu
padati kiše i umirati manji bogovi
po livadama i smetlištima, razgoro-
paditi se baš kao u dječjim pričama...

tvoje ruke, neizgovorene riječi, šutnja.

Puna mi je soba uspomena na tebe.

Kako te opisati? Siv si i neupadljiv poput
inih smrtnika: tanke ruke, kratka kosa, čelo
usta, nepravilan nos...

(...)

Svakog poslijepodneva hodaš nasipom kao atletskom
stazom. Hodaš i šutiš. Gotovo sam uvjeren da
uvijek šutiš. Šutnja je mjera tvoga bića,
granica za istražitelje i prijatelje, početak
i kraj prepoznavanja.

(...)

Nerijetko ti usput otpadne umorna noga, oko,
uho, struk... Ne uzbuđuješ se odviše zbog toga.
Za tebe su to uobičajeni prizori, korisna
obnavljanja tijela. Osjetivši promjenu, tek se
ovlašno osvrneš (ponekad čak ni to), utvrdiš
nedostatak i iščezneš – do
sljedećeg poslijepodneva.

(...)

Priznajem: već duže vrijeme uporno te slijedim
i skupljam odbačene dijelove tvoga tijela. Kada
mi još ostaviš desnu ruku, oči i pupak kompletirat
ću i treću tvoju kopiju. (Dvije me već ispraćaju
na počinak.)

Kao što rekoh: puna mi je soba uspomena na tebe.

Beta je pripremila kolače i otišla.

Neprestano mi neke cigle padaju na glavu,
olovna slova, pješčano meso...

Svaka cigla vonja na slaninu ili na
pečenu butinu.

Zidovi se debljaju, strop se mrvi. Ruši se
moj grad, puši i cvrči kao sajamska koba-
sica.

Kupus obrasta sobu, korov zidove. Bit će
salate!

Ruke mi gube žilavost, oči sjaj, lice izražaj-
nost. Razvlačim se prostorom poput glaz-
benih taktova. Još će me
umjesto paštete na kruh mazati.

Konjak je bijeli stolnjak, a olovka
tišina.

Beta je pripremila kolače i otišla.

Prozor, taj čarobni prizor!

Kosti uporno nagriza zrak, mijenja im
pritisak, temperaturu, prodire u leđnu
moždinu.

Kilometri filmske vrpce ne osjećaju film.
Redatelj i kamermani se dosađuju: psuju
glupog scenarista.

Kad šutnja počne, sve su duljine iste i
sve su kosti porozne.

Možeš ih ignorirati, odlaziti od njih,
precrtavati ih na zemljopisnim kartama,
naposljetku i umrijeti.

Uvijek si isti kadar: nedogađanje.

Prozor, taj čarobni prizor!

Mač moj škrt je slika, tijesto ljepljivo,
riječ opaka.

Mnogi je put nasumce nasrtao na glasove,
na prazne vokale. Sa sjenom se svojom
mnogi put sudarao – mrenom suglasnika.
Šutnja i riječ, krevet i skelet, bića sna
i njihovi dvojnici dnevni mač su i poraz
moj.

Fotografiranje zraka – kažu – uzaludan je
posao. A usmrćivanje tek!

Mač moj škrt je slika, tijesto ljepljivo.
riječ opaka.

Brid. Vrata. Mrak.

Ako si u sjeni, predmeti te uporno šute,
miješaju s kredom, papirom, kiselinama,
žbukaju zid.

Sedma cigla, drugi red lijevo: osamdeset
i četiri otkucaja u minuti, osobni podaci,
crnobijela fotografija.

Slova se stežu, nestaju. Nema mjesta u
sobi.

Hrana je protjecanje. Pijesak se odvoji
od cementa kao meso od koštane srži i
žudnja je zadovoljena.

Svjetla se pale.

Brid. Vrata. Mrak.

U zrcalu ti. Ispred ja.

Papiri, sjene, u velikoj žurbi
grimase svakovrsne, lomne, raz-
jedene. Kamen i prst, vrtlozi
brojni, tajnovita slova ćudlji-
vog teatra.

Kroz hodnike, kroz drvorede, kroz
knjižnice, nedokučive misli odraz
tvoj prkosi kišama. Ti si meta-
fora izgubljenog prostora, pra-
šina vremena, čašica neispijena
konjaka.

Tvore te boje čudne, neuhvatljive,
koraci raznosmjerni.

Ti si konac i igla, skelet,
zglobovi, mišići, kaos i tmina,
brisač tinte i kutija spajalica.
Sjena ni čovjek nisi, stupica ni
zamak.

Ti si moja strašna mora. Noću te
sanjam, danju se u zrcalu gledam.

U zrcalu ti. Ispred ja.

Lubenica je na stolu.

Kroz zatvorena vrata čujem viku na hodniku,
viku hodnika.

Dižem se od stola. Stol se zbog mene diže.

Diže nam se.

Ja sjedim. Stol stoji. Kažem: dižemo se.

Šutim kao parketna pločica. Parketna pločica
škripi kada se stol pomiče.

Ne škripi stol. Stol šuti. Kažem: parketna
pločica škripi, ne škripi, škripineškripi,
škripineškripi ...

Urlam (valjda od stida).

Stol nikada nije mican. Stalno mu se spušta.

Vrata su otvorena, a hodnik je tih. Ništa
ne čujem.

Lubenica je na stolu.

ABECEDA SNIJEGA

ABECEDA SNIJEGA

slova su bijele pahulje
abeceda snijega možda
muhe možda skakavci
možda zidovi (zidovi
zasigurno) možda lišće
od olova su ili od blata
cigla do cigle
malter žbuka vapno
kapa ili pokrov
zaborav i mlijeko
veseli se korektori i danas
u snjegovićima prepoznaju

U MOM SNU

u mom snu snježni vojnici
sijećanj sjećanja lica od
mahagonija bedem i badem
smokva oluja i brodolom vrč
mač i tableta odšućeni
jezik rime smrt bačva bijelog
vina i bjelina u mom
snu

VJETAR

u tihoj noći naše su misli
svježi zrak razglednice
gradova koje želimo pohoditi
tlocrti željezničkih kolodvora
na kojima ćemo spavati i
kvadrati trgova zmijske
posteljice i dodir praznine
ohole nam dah možda smo
ipak sretni možda je lako
uglačati potrebu za disanjem
doživjeti svijet kao
rukopis vjetra kao glazbu tijela
u tihoj noći

ODRED LJUBLJENIH MRAVA

dok sonce odmara na našim
posteljama zečevi i miševi
kradom prekrajaju utvrđenu
kvadraturu sobe narušavaju
ritam povjerljivih
razgovora ritam olovke pisma
kako bolno i kako mazno
zatekne nas tvoj želudac
i odred tvojih ljubljenih
mrava dok sonce odmara
na našim posteljama

PISMO, KVADRATI ĆUTNJE

draga nismo snijeg gips nismo
ako je sve bijelo ako je sve
prazno ako se ništa ne vidi
svega ima naši su razgovori
znojne plahte

draga ako logneta šetnje i
coca-cole otpadne kao zmijski
rep uzmi papir i olovku zapiši
"kiša" i šuti dotakne li te
pritom moje ime i zrak bolno
prostruji ligamentima pocijepaj
ga i baci s lakmusom se
druži

draga kada kiši igram jamb
sobni pikado čavliće zakucavam
u budilicu umirem sa snijegom

KNJIGA SNIJEGA

iza lijeve kulise lutke. tri tisuće oklopa
u vojničkom stroju, tri tisuće svjež
obrijanih malih zelenih lubenica. noćna šetnja.
knjiga snijega. drvored. lopta. iza lijeve
kulise marširajuće kolo. lutke. ne.
nije bog. zid je. krcat je molitvama čudo-
rednim kao šipak. pun je neznanja. bršljan
ga obrasta. fotosinteza ili pomrčina pogleda.
iza lijeve kulise prestaje pozornica.
lutke udaraju evergreene na play-back,
formirajući živi zid za
jedan dobar lažnjak
jedan dobar gol
i
jednu dobru jebačinu
za za za

A ŠUMA JE BILA RUSIJA

odjednom smo ležali u travi
i užasno brzo jeli friške
perece zelene su gusjenice
klizile niz kralješnice i
nestajale u šumi a šuma je
bila gusta a šuma je bila tamna
a šuma je bila rusija
rekla si ne diraj puža u zrcalu
ionako će pamuk nježnih vokala
progutati tvoje lice
i nigdje nije bilo krtica
s neba je nehajno visjela voštanica
oko podne smo se odlučili vratiti
u grad
po friške perece

PTT - 116

umrla je jedna ruka
u autobusu linije 116

a dogodila se otmica
u zooškoljkom vrtu
požar u egiptu
svečani mimohod
milijun mamurnih pošlara

*Ljudi umiru prevrnutih očiju.
Smrt češe po grlu onih što stoje uokolo,
nikad po grlu umirućeg.**

u autobusu linije 116
nitko nije znao
drevnu vještinu mumificiranja
većina ih se sladila maslinama
umjesto opijela toptala nogama po podu

* Kurzivirane sam stihove ukrao iz teksta *Valdoltra* Tomažu Šalamunu, jer ih je napisao prije mene, jer ih sam inače nikada ne bih zapisao.

UKOP JE BIO DIVAN

jučer

dok je telefon večerao

dnevnu cijenu tvoje ljubavi

ubio sam leptira

u prah mu krila pretvorio

u monotono pulsiranje noći

jučer sam loše redigirao tekstove

precrtavao sam svoju bolest

jučer sam ubio leptira

a ti si ga brže - bolje

spremila u škrinju za avion

ukop je bio divan

volim te

čujemo se sutra

IZMEĐU DVA SNAŽNA DIMA

ČITANJE

Moj prijatelj L. V. bezočno skuplja knjige.

Ima ih već čitavo mnoštvo – skoro osamsto.

Kupuje ih, krade, u knjižnicama posuđene
prisvaja. (Njegovi vele kako svakoga dana
donosi novu knjigu.)

Ali nijedne ne čita. Poslije večere zaključa
se u sobu, zasjedne u fotelju i
začudnim pogledom (u kojemu je i odviše
halapljivosti) fiksira tog dana donijetu.

Pogled mu je – kažu – kadšto srdito upitan,
kadšto radostan i svjež. (Ovo drugo obično
netom prije paljenja televizora.)

Svakoga jutra (a jutrom se srećemo) zatekne
me zanimljivom fabulom “sinoć iščitane knjige”.

Nekoliko puta prepričavao mi je knjige koje
i sam pročitah. Ostajao sam zapanjen. Njegove
su priče bile prave pravcate književne kreacije,
inicirane tek fabulom određene knjige.

Napomenuh mu to.

“Ni govora, ja samo nastojim pažljivo čitati.”

– uzvratio mi je, zagonetno se osmjehnuvši.

MOŽDA JE SAMOĆA

“Riječ ubija pridruženim smislom. Glasovi su nedužni.” – često je znao govoriti moj prijatelj N. Š, glasoviti književnik i polemik, autor Knjige glasova.

“Riječ je smrt glasova, smrt mogućeg, početak tiranije. Bezbojna i suha.” (K. G, str. 13)

Uvjeren kako je pomno prodiranje u dušu svakoga glasa nužan preduvjet ostvarivanja božanske komunikacije svih živih bića, N. Š. je svako pismeno bilježio novom olovkom. Svaka olovka ostavljala je trag druge boje. Svježije.

Dublje. Znakovitije.

Radikalizam mu je išao čak dotle da je isto pismeno u svakoj novoj prigodi bilježio novom nijansom i novom rukopisnom varijantom.

U njegovoj knjizi/glavi glasovi su se sudarali, miješali, mijenjali, stapali, bježali i vraćali svome izvoru. Istina je bila svakome dostupna potencija – svaka realizirana varijanta.

“Svatko u pričuvi raspolaže glasovima svih glasajućih, što je dovoljno za beskrajne božanske razgovore.” (K. G, str. 161)

Drugim riječima, svatko može – po vlastitu nahođenju – bojiti glasove koje i čije mu drago i redati ih jedne uz druge. Tvoriti vlastitu istinu. U osami, dakako.

I eto apsurdna: koliko ličilaca, koliko trenutaka – toliko glasova. Glasovni sustav otvoren je do neprepoznavanja. Razbor dijalektike i egzaktnost matematike potpuno su nemoćni u sudaru s njim.

No, možda rečena Knjiga glasova, ipak,

prvotno treba inicirati razmišljanja o
samoći.

KUĆA

sve je u redu. nije mi
potreban liječnik. čitam
novine, između dva snažna
dima, dvije injekcije
imuniteta, gradim kuću,
sačinjam osobnu paradigmu,
dekliniram spletove kostiju,
oaze mišića, unutrašnje
organe, mozak.
obmane radi blago krvarim.
gosti su u kući, kuća se
ruši, gori. dim je početak
njen i njen kraj.
vonj paljevine miris je krvi
i miris tiskarske boje,
dozivanje, vokativ.
između dva snažna dima, dva
"poglavlja jedne zajedničke
povijesti", brižno je šifriran
plan moga tijela.
sve je u redu. nije mi
potreban liječnik

MRTAV

kreposan

u krčmama pijem sok, antibiotike,
rahlím se i raspadam kao crnica,
kao skrušena molitva. oče naš,
nijem sam svat u razbludnoj kući,
gazirani neologizam od "bećar",
kukolj.

mrtav se činim, mrtav vrag ili
poreznik, nesnosnik u svakom
slučaju, mrtav.

dok pišem pismo, uskličnik mi
vokativni drsko rotira utrobu
zapliće crijeva, pali svijeću.
krvni se puti, hodnici vreve,
urušiše.

oče naš, možda je kraj, možda
smrt. slova iz hladnijih pre-
djela nose groznicu. možda smrt.
"konjak s običnom!"

nijem sam svat u razbludnoj
kući, snen ili bolestan, riznica
šutnje tek. mrtav. mrtav ili
možda nemoćan.
amen.

PARTIJA ŠAHA

Čudno je to, kônja kao da nije ni bilo.

Kada kralj, ta brkata spodoba, rukavica
vlasti, panonsko prase, krene na WC –
kraljica voćem nudi pohotne lovce.

Izmet nas ne zanima, ali njisak je
nešto drugo.

Kada zrak, paučina koja hoda, počne
tamjanom i trinitrotoluolom i ruža
gmiže brže od bijeloga puža. Topovi
ne poznaju kočnica, gaze pješake,
uljepšavaju si biografiju. Politika
nas ne zanima, ali rat je nešto drugo.

Partija šaha.

Potezi se množe: najprije govno od kralja,
onda voda, onda papir, onda vojnički
grahpasulj, onda netaknuti kut Sljemena,
onda žurno mijenjanje plahti, onda
znojni ogrisci, onda uzdasi onako po
šlagerski, ...,
onda je opet sve u redu.

Izmet nas ne zanima.

Rat je nešto drugo.

Topovi ne poznaju kočnica, a kônja kao
da nije ni bilo.

LJUBAV

ljubav
o kojoj smo htjeli pričati,
kroćenje mora, morske nema-
ni, mrak,
izbrazdana kora hrasta, otok,
pošto je bila san mogla je
možda tek mucati (ležaj je
grub, voda hladna), na miru
sahranjivati govor u koji
smo je htjeli, dodire, pravo-
pisne znake, mrmljanje,
govor – disanje,
jer ljubav o kojoj smo htjeli pričati
sasvim se lijepo šuti,
pijesak

UMOR

umor što ga počeh osjećati:
požar, kiša, nagla napetost
mišića, promjena tjelesnih
dimenzija (visina, širina),
tišina... nezainteresirano
ljuljuškanje broda... kolu-
tići dima, sapunica sna,
umor što ga počeh osjećati

MRAV

Mrav svoj tijek započinje u euforičnom disanju šume. Kada se probudi, protegne se, pospremi postelju i krene...

Ako mu se na putu ispriječi zebra, mrav ispljune dekagram zraka, zasuču rukave i s lakoćom je otpuhne.

Ide dalje.

Ako, pak, kiše nalete i opterete mu kralješnicu, mrav zadnje noge zarije u zemlju, a prednjima igra fliper protiv junaka crtanih filmova.

Ide dalje.

Mravi mrze patetiku. Šute i marljivo rade – rasturaju šumu sve u šesnaest.

DISANJE

Tvoje je disanje čista obmana, gadost
i provokacija.

Uporno te zbrajam **s** i oduzimam **od**
ukupnog broja ljudi koje poznajem i
nikako da dobijem konačan broj. Krajnji
je skor uvijek jednako sporan.

Svaki broj izmiče oku, ništi i stvara
mrak oko sebe. Usponi i ponosni ambisi
moji postaju smiješni.

Nadmeno se igrajući/skrivajući s
nasladom me obmanjuješ sočnim zaloga-
jima kisika, zaglušnom poezijom, šutlji-
vim krtičnjacima ...

Tvoje je disanje čista obmana, gadost
i provokacija.

NEČEŠ UČI U KATEDRALU

JA SAM ZIDAR

ti si skroz luda.
zaboravljaš svoje ime,
svoj grad
i stihove koje sam te naučio režati.
moraš već jednom shvatiti:
ja sam zidar,
moje je tijelo od blata,
trske i tišine
i tek kad me naviješ
pocijepat ću jastuk
u kojemu se svako malo
mijenja obujam tvoga tijela

NEĆEŠ UĆI U KATEDRALU

prekrij mahagonij usana, jagodice očiju,
riječi, *pougljenjeli panj patuljaste palme**

zapali cigaretu za i protiv disanja,
za i protiv,
protiv svakog značenja.
vrata su visoko gore, toranj pod zemljom,
nećeš ući u katedralu.

pojačaj ih snijegom, školjkama, mahovinom
i orahovim ljuskama, smiješna,
i slušaj svoj hrapavi,
hrapavi i trošni,
zapravo smeđi
glas.

* *Phantasien der Wiederholung*

GOGA KAŽE MAHOVINA I PLAČE

Goga plače,
legne u krevet i plače,
gleda u zavjesu i sanja zavjesu.
Dok se pčele slade kavijarom,
dok mijenja plahte na mojoj,
sto kilometara udaljenoj, postelji,
pričvrstim joj tipfeler
na sljepoočicu.
Goga upali radio i sluša vijesti.
Uzme ruž, boji riječ po riječ.
Goga kaže mahovina i plače,
sanja mlin, zatvori se u mlin.
Pred vratima joj svakog jutra ostavim
ugljen, ružu, jabuku i zubnu pastu.
U povratku, po navici, ubijem pauka,
sam si kažem "hvala".

HAZEL NUT APPLE SHORTCAKES

ponekad nazvati susjedu "dobro jutro"
očešati ga laktom,
popiti čaj u gradskoj kavani,
ponekad telefonirati marini,
zanimati se kako prave kolače u australiji,
upamtiti boju kose vratara hajduka,
ponekad zatvoriti knjigu na tvojim grudima,
bradavice ti ukrasiti ajvarom i majonezom,
učiti napamet govor predsjednika zimbabvea,
ponekad čekati tramvaj za pisaćim strojem...

FRANJO

gospon franjo jako voli zareze, kratke rečenice,
svinjske polovice,
gospon franjo, svake večeri, nježno ti miluje
mazne uvojke,
nedavno, dok je nervozno prevrtao po džepovima,
tražeći ukosnicu za tekstove, slučajno je
udario zarez kraj crkve sv. marka,
pobožne su zvonjave bile pune novine,
lektori nikako nisu mogli ukloniti
suviše pravopisne znake,
gospon franjo jako voli zareze, kratke rečenice,
svinjske polovice,

GOLSKA 3

smrtni hropac br. 16 posjeti me svake nedjelje
u 10 sati u golskoj ulici 3
puž puži ivicom prozora.
zec sjeda za pisaći stroj,
gleda u desni kut sobe,
rukom nemarno prolazi kroz krzno.
tučak stola ništa ne govori,
otvara usta, guta pčele.
sat kaže: vrijeme je za mlijeko.
smrtni hropac br. 16 u moju sobu ulazi
strojevim korakom. s njim uđe i sunce.

TRAKTAT O MRAKU

šibice su vlažne, cigareta neupaljena.

Mrak je na ulicama i usnama: zakriva repove
oblaka, Lucifera i slične anđele-pušače ne trpi. Kajganu
pravi od njih.

Zbog milimetara njegova fluida otpočinju ratovi, frcaju glave,
prave se rođendanske torte.

Mrak je na tržnicama živežna namirnica, na trgovima
iscjeljujuća riječ, u ljekarnama zmija.

Koji posjeduju najveće količine mraka voze
slalom. S nasladom se bacaju u ponore, u tamnice,
silaze u rudarska okna i mrače se riječima. U
slobodno vrijeme igraju skrivača protiv slijepaca
i siromaha, neprestano im podvaljujući šibice.

A šibice su vlažne...

I PIJESAK JE REVOLUCIONARAN

LAKU NOĆ

ja sam mali glineni zec
spokojno čučim na tvome prozoru
ako mi se prohtije (ako me provociraš)
mogu skočiti i u jezero
laku noć

OSJEĆAM SE ODLIČNO

danas mi je crknuo krvotok
osjećam se odlično
u ladici su još dvije neotvorene kutije cigareta
upaljač i par neispisanih razglednica
na smrt ne pomišljam
bilo bi to prebanalno
preventivno zalijevam cvijeće
i palim svjetlo iznad radnog stola
volim kada mravi plaze jezike
i kriče po uglovima
još ću pročitati novine
i idem spavati
sutra će mi se valjda
potpuno pokočiti arterije i vene
možda mi i srce stane
bude li vam dosadno možete me posjetiti

VOJNICI

o vojnicima tek nekoliko riječi
kada se uspušu
marširaju u ritmu sifilisa
pužu kao gmizavci
uvijek su suncokreti
uvijek su krizanteme
prije spavanja se svlače i pipaju
kao vašarske kurve
vojnici se vole igrati pejzaža
i glumiti paučinu
ako netko i izmisli novu granicu
sigurno će i vojnike izmisliti

RADIO LUXEMBOURG

pijesak je revolucionaran
nikada ne krvari
gori ako ga žeže sunce
ako ga križaš dlanom
kresneš li šibicu
pijesak misli kako si popizdio
i makazama te usitnjava
u ugljenokopu u prašinu
u radio luxembourg
krv je slogan praška za pecivo
krivo dosuđeni jedanaesterac
kazeta starih hitova
ako ti jednom i oblije lice
mene ne spominji
ja sam pinokio
ima me koliko i pijeska
umjesto nogu posjedujem štake
i revolucionaran sam

TORCIDA

kao što znate jučer smo opet izgubili
utakmicu bilo je tri dva za protivnika
no od šezdeset i pete minute pri rezul-
tatu dva jedan za nas gumb kojim se
pokreće naš centarfor bio je mrtav a
i golmanu su primjetno oslabili refle-
ksi podrška publike nikako se nije dala
adekvatno modulirati izostali su ritmi-
čki usklađen pijesak cijeloga gledali-
šta i uobičajeno frenetično skandiranje
"bijeli bijeli"

drugovi ćutim se krivim za ovaj poraz
svu odgovornost preuzimam na sebe međutim
mislim kako bi uputno bilo propitati i
rad programera pod brojevima jedan devet
i dvanaest

MORE

pod stolom plivaju ribe
pod stolom ženama ključaju oči
pod stolom igram tenis
i nije me strah
popiti trinaest piva
pod stolom obično kažem
ja sam mali toranj
i žedan sam ljubavi
onda se malo srušim
pa budem trava
pa ugase svjetlo
pa se nekima podriguje

RAT

večeras smo na drvenim konjima
otišli kućama
večeras je otpočeo rat
robne su kuće rasprodale
zalihe plišanih medvjedića
pajaci mažu lubenice kao
da je zima
ruke su nam od pijeska

ZADIHANI JASTOZI

subotom ili nedjeljom
tvoja mama servira kolače
od maslačaka i sušenih mrava
metlom šamara zadihane jastoge
što migolje po tapetama tvoje sobe
onda se pije sok od ružinih latica
i sriču komplimenti
domaćici u čast
ukratko sve je kao u priči

PLIVAMO

ako ugasim televizor
plivamo
ja grdim tvoja koljena
koštunjavo proljeće
a ti me nježno ljubiš
i blagim pokretima ruku
brižna smještaš u frižider
da se ne rastočim
da se meso ne pokvari
da naučim skijati
dok se vratiš iz trgovine

JA SAM KANTA ZA SMEĆE

ja sam kanta za smeće,
kalendar okrenut naglavce,
sladoled ili proliveni sok.
gricka me ulica. ljepljivoga
pisma mazni me gricka tok.
nosnice mi pune (zbog potpetica
starih kitova) prašine bivših
hitova.
ja sam kanta za smeće,
slovna zbrka u pločnik upisanih
malih šarenih mitova,
ostava smrada i trbuh zloće.
na periferiji grada stihove bljujem
kojima ograničen je rok.
ja sam kanta za smeće,
kalendar okrenut naglavce
i bok!

Krešimir Bagić

Rođen 1962. u Gradištu. Pjesnik, stilističar i kritičar. Objavio je zbirke pjesama: *Svako je slovo kurva* (s B. Gregorićem, 1988), *Između dva snažna dima* (1989), *Krošnja* (1994), *Bršljan* (1996), *Jezik za svaku udaljenost* (2001), *Le palmier se balance* (Pariz, 2003), *U polutami predgrađa* (2006), *Trebalo bi srušiti zidove* (2011) i *Plaši li te moja boja* (2013). K tome: *Rječnik stilskih figura* (2012), znanstvenoesejističke knjige *Četiri dimenzije sumnje* (koautor, 1988), *Živi jezici* (1994), *Umijeće osporavanja* (1999) i *Treba li pisati kako dobri pisci pišu* (2004) i književnokritičku knjigu *Brisani prostor* (2002). Uredio je *Rječnik Trećeg programa* (1995), *Leksikon hrvatskih književnih kritičara* (2012), zbornike *Važno je imati stila* (2002), *Bacite stil kroz vrata, vratit će se kroz prozor* (2006) i *Ivan Slamnig, ehnti tschatschine Rogge!* (2011), sastavio izbore proze *Poštari lakog sna* (1996) i *Goli grad* (2003; slovenski prijevod: *Golo mesto*, 2005; poljski prijevod: *Nagie miasto*, 2009). Pjesme i stručni tekstovi prevedeni su mu na dvadesetak jezika.

Predavao je hrvatski jezik i književnost na Sorboni (1996-1999). Bio je voditelj Zagrebačke slavističke škole (2005-2009). Profesor je stilistike i šef Katedre za stilistiku na Filozofskome fakultetu u Zagrebu.

Biblioteka Online

knjiga 27

Krešimir Bagić

IZMEĐU DVA SNAŽNA DIMA

© 2006 Krešimir Bagić

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2006, 2015, 2016

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Aleksandra David

Urednici

Krešimir Pintarić
Dario Grgić

Fotografija

© Domagoj Lozina

ISBN 978-953-6924-44-8 (HTML)

ISBN 978-953-345-162-6 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-163-3 (PDF)

ISBN 978-953-345-164-0 (MOBI)

Prvo izdanje

RZ RK SSOH, Zagreb, 1989.